

EXHIBING APRIL 2012

IVAN CÓ MỘT KHÔNG HẠI

HO CHI MINH CITY
CINEMA

Mục lục

[Từ Điển](#)

[Xin Chào](#)

[Big Top Nhỏ Nhất Thế Giới](#)

[Những Hình Vẽ Trên Đám Mây](#)

[Stella](#)

[Bob](#)

[Picasso](#)

[Julia](#)

[Vẽ Bob](#)

[Mack](#)

[Bọ Cánh Cứng](#)

[Bạn Mới](#)

[Lỗi Thời](#)

IVAN CÓ MỘT KHÔNG HAI

Katherine Applegate

www.dtv-ebook.com

Từ Điển

- vỗ ngực: vỗ vào ngực liên tục bằng một tay hoặc hai tay để tạo nên những tiếng động lớn (cách thức thường thấy ở các chú khỉ đột khi chúng muốn uy hiếp đối thủ)

- lãnh thổ: khu vực cư trú, cai quản

- tiếng hộc: tiếng hộc hộc nghe tựa như tiếng kêu của các chú lợn, thường được khỉ đột bố và khỉ đột mẹ dùng để thể hiện thái độ khó chịu

- bóng-tôi: những cục phân khô ném vào khách tham quan

- 9855 ngày (con số chỉ mang tính ví dụ): trong khi khỉ đột hoang dã ước chừng thời gian bằng mùa và thức ăn (dựa theo kinh nghiệm của chúng về "mùa nào thức nấy") thì Ivan đã biết tính ngày. (9855 ngày tương đương với hai mươi bảy năm.)

- Không-Bám-Đuối: tên của con khỉ đột nhồi bông

- lưng bạc (hoặc sếp xám, tên sau ít được dùng hơn): một con đực trưởng thành đã bước qua tuổi mười hai, trên lưng có khoảng lông màu xám bạc. Lưng bạc là biểu tượng của quyền uy, giữ trọng trách bảo vệ cả bầy

- tinh tinh ướt nhèo nhèo (từ lông, mang tính công kích): con người (ám chỉ lớp mồ hôi nhớp nháp trên làn da không lông lá)

- đu đu: một trò chơi giải trí (ám chỉ trò đu dây leo)

IVAN CÓ MỘT KHÔNG HAI

Katherine Applegate

www.dtv-ebook.com

Xin Chào

Tôi là Ivan. Tôi là một con khi đột.

Làm khi đột không dễ như các bạn tưởng.

tên gọi

Người ta gọi tôi là Khi Đột Đường Cao Tốc. Khi Không Đuôi Ở Lối Rẽ Số 8. Ivan Có Một Không Hai, Ngài Lưng Bạc Vĩ Đại.

Tất cả đều là tên tôi. Nhưng đó không phải là tôi. Tôi là Ivan, chỉ đơn giản là Ivan, không là gì khác ngoài Ivan.

Con người luôn lãng phí từ ngữ. Họ quăng chúng ra như quăng vỏ chuối và để mặc chúng rửa nát.

Ai cũng biết vỏ chuối là phần tốt lành nhất.

Tôi đồ là các bạn nghĩ khi đột bọn tôi không hiểu được các bạn. Đương nhiên rồi, các bạn hẳn cũng cho rằng chúng tôi không thể đi thẳng người.

Vậy hãy thử đi bằng đốt ngón tay(1) trong vòng một tiếng và trả lời tôi: đi bằng cách nào vui hơn?

(1): một cách di chuyển của khi đột dùng cả tứ chi, hai tay chống xuống đất, các đốt ngón tay tì xuống mặt đất.

nhấn nại

Nhiều năm qua tôi đã học cách để hiểu từ ngữ của con người, nhưng hiểu lời con người nói không giống như chuyện hiểu con người.

Con người nói quá nhiều. Họ luyện tha luyện thuyên như bọn tinh tinh, lấp đầy thế giới bằng những tiếng nói chuyện kể cả khi họ chẳng có gì để nói.

Tôi đã mất khá nhiều thời gian để biết hết những âm thanh của con người, để kết từ ngữ lại thành chuyện này, chuyện nọ. Nhưng tôi là một đứa nhẩn nại.

Nhẩn nại là một điều cần thiết khi bạn là một con khỉ không đuôi.

Khỉ đột nhẩn nại như tảng đá. Nhưng con người thì không như vậy.

vẻ bề ngoài

Tôi đã từng là một con khỉ đột hoang dã, và nom tôi vẫn giống như vậy.

Tôi có cái nhìn ngượng ngùng và nụ cười láu cá của khỉ đột. Tôi mang trên lưng một khoảng lông có hình dáng một chiếc yên trắng như tuyết, đồng phục của các chú lưng bạc. Và khi mặt trời sưởi ấm lưng tôi, tôi phủ xuống đất cái bóng oai vệ của khỉ đột.

Vóc dáng của tôi làm cho con người muốn thử thách sức mạnh của chính mình. Những tiếng hét xông trận ủa vào tai họ, trong khi tôi chỉ đang nghĩ rằng mặt trời lúc hoàng hôn trông mới giống một quả xuân đào chín mọng làm sao.

Tôi dũng mãnh hơn bất kỳ con người nào, gần hai trăm cân tràn đầy sức mạnh. Cơ thể tôi trông như thể được sinh ra cho chiến trận. Đôi tay tôi, khi duỗi thẳng, vươn cao hơn cả những con người cao nhất quả đất này.

Cây phá hệ của gia đình khi đột cũng dài rộng chẳng kém. Tôi là một khi dạng người loại lớn(1), con người là khi dạng người loại lớn và cả tinh tinh, đười ươi với tinh tinh lùn cũng vậy, ấy thế mà mối quan hệ họ hàng giữa chúng ta chẳng có gì khác ngoài sự lạnh nhạt và ngờ vực.

(1): Trong cây tiến hóa, người, tinh tinh, khi đột và đười ươi thuộc họ Người (pháp danh khoa học Hominidae). Tên gọi thông thường trong tiếng Anh của họ Người là Great Apes (khi dạng người loại lớn).

Tôi biết điều này thật rắc rối.

Bản thân tôi cũng thấy ngỡ ngàng khi biết có một mối liên hệ xuyên thời gian và không gian gắn liền tôi với một giống loài đầy những gã hề bất lịch sự.

Tinh tinh. Chẳng thể biện hộ gì cho cái bọn đấy.

trung tâm mua sắm big top và trung tâm trò chơi điện tử ở lối rẽ số 8

Tôi sống trong địa phận của con người, ở một nơi có tên gọi: Trung tâm mua sắm Big Top và Trung tâm trò chơi điện tử ở lối rẽ số 8, tọa lạc tại một vị trí rất đẹp trên Xa lộ 95 Liên tiểu bang với các chương trình biểu diễn lúc hai giờ, bốn giờ và bảy giờ, cả 365 ngày trong năm.

Đó là những gì Mack nói trong khi ông ấy trả lời điện thoại.

Mack làm việc ở đây, trong trung tâm mua sắm. Ông ấy là ông chủ.

Tôi cũng làm việc ở đây. Tôi là khi đột.

Tại Trung tâm mua sắm Big Top, bên cạnh vòng đu quay với tiếng nhạc đình tai nhức óc quay suốt ngày, chúng tôi còn có khi và vẹt sống lẫn giữa các quầy hàng. Chính giữa trung tâm mua sắm là một sân khấu tròn xung quanh có ghế băng dài, là chỗ để con người hạ mông xuống ngồi ăn

món bánh xoắn mềm. Sàn nhà được phủ một lớp mùn cưa bào ra từ những khúc cây chết.

Lãnh thổ của tôi nằm ở một đầu của vòng tròn ấy. Tôi sống ở đây vì tôi là một con khỉ đột chính cống và chẳng có nét gì giống con người.

Lãnh thổ của Stella ở kế bên tôi. Đó là một cô voi. Cô ấy cùng với một chú chó tên Bob đó là hai cạ cứng của tôi.

Tại thời điểm này, tôi chẳng có đứa bạn khỉ đột nào.

Lãnh thổ của tôi được tạo thành từ kính dày và kim loại gỉ sét và xi măng xù xì. Lãnh thổ của Stella chẳng có gì ngoài những song sắt. Còn của gấu chó là gỗ; của vẹt là lưới sắt.

Ba trong bốn bức tường của tôi được làm bằng kính. Một bức đã bị nứt và góc bên dưới đã mất một mảnh kính nhỏ cỡ bằng bàn tay tôi. Tôi tạo ra lỗ hổng ấy bằng gậy đánh bóng chày Mack tặng tôi khi tôi tròn sáu tuổi. Sau vụ đó, ông lấy cây gậy đi, chỉ để lại cho tôi quả bóng chày vốn đi kèm cây gậy.

Bức tường còn vẽ cảnh rừng núi. Trên đó có thác nước nhưng không có nước, có những bông hoa nhưng chúng chẳng có mùi, và mấy thân cây cũng chẳng có rễ đâm sâu xuống đất. Tôi không vẽ chúng nhưng cũng thấy hài lòng khi có những bóng dáng ấy chẳng ngang trên bức tường của mình, dù trông nó chẳng giống rừng núi mấy.

Thật may khi lãnh thổ này có đến ba bức tường kính. Tôi có thể trông thấy toàn bộ trung tâm mua sắm và cả một phần thế giới bên ngoài: mấy cái máy chơi pinball lồng lộn suốt ngày, mấy cây kẹo bông màu hồng bông xù, bãi đỗ xe rộng thênh không một bóng cây.

Bên ngoài bãi đỗ xe là một đường cao tốc với những chiếc xe chạy rầm rập không ngừng. Một tấm biển khổng lồ đứng bên đường mời gọi mọi

người dừng lại và nghỉ ngơi như những con linh dương chụm lại bên vũng nước.

Tấm biển đã mờ, màu sắc đã nhạt, nhưng tôi biết nó nói gì. Một ngày nọ, Mack đã đọc to những từ viết trên đó: "HÃY GHÉ QUA TRUNG TÂM MUA SẮM BIG TOP VÀ TRUNG TÂM TRÒ CHƠI ĐIỆN TỬ Ở LỐI RÊ SỐ 8, NHÀ CỦA IVAN CÓ MỘT KHÔNG HAI, NGÀI LƯƠNG BẠC VĨ ĐẠI!"

Buồn thay, tôi không biết đọc, dù tôi ước gì mình có thể. Đọc truyện để giết thời gian thì còn gì thú bằng.

Nhưng có lần tôi đã thử tận hưởng cuốn sách mà một người chăm sóc bỏ quên trong lãnh thổ của tôi.

Nó có vị như lũ mối.

Tấm biển quảng cáo trên đường cao tốc vẽ cảnh Mack mặc bộ đồ chú hề với Stella đang đứng trên hai chân sau và một con vật giận dữ với ánh mắt nảy lửa và cái đầu lông rối bù.

Con vật đó đáng lẽ phải là tôi, nhưng người họa sĩ đã vẽ nhầm. Tôi chưa bao giờ giận dữ.

Giận dữ là một thứ quý giá. Lương bạc sử dụng sự giận dữ để giữ gìn trật tự và cảnh báo với bầy đàn khi gặp nguy hiểm. Khi cha tôi vỗ ngực, hành động ấy có nghĩa là, Chú ý và nghe đây, ta là thủ lĩnh ở đây. Ta giận dữ để bảo vệ các người, vì đó là trọng trách của ta.

Nhưng trong lãnh thổ này, chẳng có ai để cho tôi bảo vệ...

IVAN CÓ MỘT KHÔNG HAI

Katherine Applegate

www.dtv-ebook.com

Big Top Nhỏ Nhất Thế Giới

Các bạn hàng xóm của tôi ở Trung tâm mua sắm Big Top biết rất nhiều trò. Bọn nó đã học hành đến nơi đến chốn, hơn hẳn tôi.

Một đứa biết chơi bóng chày, dù nó là một con gà mái. Một đứa khác biết lái xe cứu hỏa, dù nó là một con thỏ.

Tôi từng ở cạnh một cô hải cẩu da trơn lảng tính tình thận trọng, có biệt tài giữ quả bóng thẳng bằng trên mũi suốt từ rạng sáng cho đến chiều tà. Giọng cô nghe chẳng khác gì tiếng sữa khản đặc của một con chó bị xích ngoài trời trong một đêm lạnh lẽo.

Bọn trẻ con thường tung vào hồ nước bằng nhựa của cô bạn tôi những đồng xu mang theo điều ước của chúng. Đồng xu lấp lánh dưới đáy hồ như những viên đá mắt mèo.

Một ngày nọ, cô lên cơn đói bụng, hoặc có thể vì đang chán nên cô đã nuốt hết cả một trăm đồng xu.

Mack nói rồi cô sẽ ổn thôi.

Nhưng Mack đã nhầm.

Mack gọi chương trình biểu diễn của chúng tôi là "Big Top nhỏ bé nhất thế giới." Vào lúc hai giờ, bốn giờ và bảy giờ mỗi ngày, con người phe phẩy quạt, uống soda và vỗ tay. Mấy đứa bé sơ sinh khóc toáng lên. Mack, mặc bộ đồ chú hề, đạp một chiếc xe bé tí. Một chú chó tên Snickers cưỡi trên lưng Stella. Stella ngồi trên một cái ghế đẩu.

Đó là một cái ghế đầu rất chắc chắn.

Tôi chẳng làm trò gì cả. Mack nói tôi chỉ cần là chính mình đã đủ rồi.

Stella kể rằng có những đoàn xiếc thường xuyên di chuyển từ thị trấn này sang thị trấn khác. Khi biểu diễn, họ đu qua đu lại bằng các sợi dây thừng thông xuống từ nóc rạp. Họ còn có cả những con sư tử gầm gừ với bộ răng lóe sáng, và cả một đoàn dài ngoằn ngoèo những con voi, con đứng sau chộp lấy cái đuôi ủ rũ của con đứng trước. Đoàn voi đưa mắt nhìn ra xa để không phải thấy những người muốn thấy chúng.

Đoàn xiếc của chúng tôi không di chuyển đi đâu. Chúng tôi bám trụ lại nơi này, như một con mãnh thú già cả đã quá mệt mỏi để tiếp tục lang thang.

Khi chương trình biểu diễn kết thúc, con người sẽ lùng sục các cửa hàng. Đó là nơi con người mua những món đồ giúp họ tồn tại. Tại Trung tâm mua sắm Big Top, có những cửa hàng bán đồ mới, ví dụ như bóng, áo thun, và mũ lưỡi trai để che đi cái đầu bóng loáng của con người. Cũng có cả những cửa hàng bán đồ cũ, những món đồ bám mùi ẩm mốc, bụi bặm và đã bị lãng quên từ lâu.

Từ sáng đến tối, tôi nhìn con người hối hả đi từ cửa hàng này sang cửa hàng khác. Họ đưa nhau những tờ giấy màu xanh lá(1), khô kiệt như lá già và ám mùi của cả nghìn bàn tay khác nhau, họ đưa qua, đưa lại, rồi lại đưa qua, đưa lại.

(1): Tiền đô la của Mỹ có màu xanh lá

Họ ráo riết lục lọi, săn đuổi, chen lấn và gầm gừ. Rồi họ ra về, tay xách những cái túi ngập đồ - những món đồ lấp lánh, những món đồ mềm mại, những món đồ kèn càng - nhưng dù trong tay có nhiều đồ đến mức nào, họ vẫn sẽ quay lại để lấy thêm.

Con người quả là thông minh. Họ quay máy và tạo ra những đám mây hồng để ăn. Rồi họ xây những lãnh thổ có thác nước phẳng lì.

Nhưng khi đi săn thì họ lại cực kì vớ vẩn.

biến mất

Có những con thú sống một cuộc đời ăn dật, không ai để mắt đến, nhưng cuộc đời tôi không như vậy.

Cuộc đời tôi là những chớp đèn máy ảnh, những ngón tay chỉ chỏ cùng những vị khách không mời mà đến. Chỉ cách tôi vài phân thôi, con người áp bàn tay nhỏ bé của họ lên bức tường kính ngăn cách họ và tôi.

Tấm kính chỉ rõ rằng tôi ở đây, họ ở đó, và chuyện ấy sẽ chẳng bao giờ thay đổi.

Con người để lại dấu vân tay của họ, nhớp nháp mồ hôi, dính dính kẹo. Hằng đêm sẽ có một người đàn ông mệt mỏi ghé qua lau sạch tất cả.

Thi thoảng tôi ép mũi mình lên tấm kính. Dấu mũi của tôi, cũng giống như dấu vân tay của bạn, là những thứ có một không hai.

Người đàn ông ấy lau tấm kính và tôi cũng biến mất.

họa sĩ

Ở trong lãnh thổ chẳng có nhiều việc để làm. Ném bóng-tôi vào con người mãi rồi bạn cũng sẽ thấy chán.

Để làm bóng-tôi, bạn sẽ phải vo tròn phân cho đến khi được một khối cỡ bằng quả táo nhỏ, rồi để mặc cho nó khô đi. Lúc nào bên tôi cũng phải có sẵn một vài cục.

Những vị khách ghé qua chỗ tôi, vì một vài lý do nào đó, chẳng bao giờ mang theo bóng-tôi.

Trong lãnh thổ, tôi có một chiếc xích đu lồi, một quả bóng chày, một cái hồ nhựa bé tí bên trong toàn nước bẩn, cùng một cái ti vi cũ.

Tôi cũng có một con khi đột nhồi bông. Julia, con gái người đàn ông mệt mỏi lau dọn trung tâm mua sắm hằng đêm đó, đã tặng nó cho tôi.

Con khi đột có đôi mắt trống rỗng, chân tay mềm rũ, nhưng tôi ngủ cạnh nó hằng đêm. Không-Bám-Đuối, đó là tên tôi đặt cho nó.

Bám-Đuối là tên em gái song sinh của tôi.

Julia năm nay mười tuổi. Cô bé có mái tóc làm tôi nghĩ đến một tấm kính đen bóng và nụ cười toe toét trông như vàng trắng khuyết. Cô bé và tôi có rất nhiều điểm chung. Cả hai chúng tôi đều thuộc họ khi dạng người loại lớn, và cũng đều là họa sĩ.

Cây bút sáp đầu tiên mà tôi có là do Julia tặng, nó màu xanh lam, mũm mĩm và ngắn tũn, được tuồn vào trong lãnh thổ của tôi qua lỗ thủng trên bức tường kính cùng với một tờ giấy được gấp nhỏ.

Tôi biết mình cần phải làm gì. Tôi đã quan sát Julia vẽ. Tôi vạch cây bút sáp qua tờ giấy, để lại một hình thù trông tựa như một con rắn màu xanh lam đang trườn đi.

Tranh của Julia luôn sống động với sắc màu rực rỡ cùng những chuyển động. Cô bé vẽ những thứ không có thật: những đám mây mỉm cười, những chiếc xe hơi biết bơi. Cô bé vẽ cho đến khi mấy cây bút sáp trong tay vỡ vụn và tờ giấy vẽ rách toạc ra. Những bức tranh của cô bé tựa như những mảnh ghép của một giấc mơ.

Tôi không thể vẽ những bức tranh mơ mộng. Tôi không nhớ được những gì mà tôi mơ, dù đôi khi tỉnh giấc, tôi thấy hai nắm đấm mình đang siết lại còn tim đang đập thình thịch.

So với bức tranh Julia, mấy bức vẽ của tôi trông thật thiếu sức sống và nhạt nhòa. Julia vẽ những ý tưởng nảy ra trong đầu cô bé. Tôi vẽ những gì có trong lòng của mình, những thứ đơn giản, thường nhật của tôi: một cái vỏ chuối, một cái lõi quả táo, rồi một cái giấy gói kẹo. (Tôi thường xơi mất mẫu vật trước khi vẽ chúng.)

Nhưng dẫu chỉ vẽ đi vẽ lại từng ấy thứ, tôi chẳng bao giờ chán cái thú vẽ tranh. Khi tôi vẽ, tôi chỉ nghĩ đến việc vẽ. Tôi không cần đặt câu hỏi về nơi tôi đang sống, hay về ngày hôm qua, rồi ngày mai. Tôi chỉ lướt cây bút sấp trên tờ giấy.

Con người thường không nhận ra tôi vẽ những gì. Họ nheo mắt nhìn, nghiêng đầu, và rì rầm. Nếu tôi vẽ quả chuối, một quả chuối cực kỳ khác, họ sẽ bảo, "Đó là một cái máy bay màu vàng!" hoặc "Đó là một con vịt không có cánh!"

Chuyện đó cũng chẳng sao. Tôi không vẽ cho họ. Tôi vẽ cho tôi.

Mack nhanh chóng nhận ra rằng người ta sẽ muốn mua tranh của khi đột vẽ, kể cả khi họ chẳng biết tôi vẽ gì. Giờ thì ngày nào tôi cũng vẽ. Tranh của tôi được bán với giá hai mươi đô la mỗi bức tại quầy bán đồ lưu niệm ở gần lãnh thổ của tôi, và nếu muốn có cả khung tranh, bạn sẽ phải mất thêm năm đô la nữa.

Những khi mệt và muốn nghỉ ngơi, tôi sẽ gặm mấy cây bút sấp...

IVAN CÓ MỘT KHÔNG HAI

Katherine Applegate

www.dtv-ebook.com

Những Hình Vẽ Trên Đám Mây

Tôi nghĩ mình bẩm sinh đã là họa sĩ.

Khi mới là một đứa bé vẫn đang bám chặt lấy mẹ, tôi đã có con mắt của một họa sĩ. Tôi đã nhìn thấy những hình thù trên đám mây và những nét điêu khắc trong những tảng đá nằm ngổn ngang dưới lòng suối. Tôi bị thu hút bởi những sắc màu - một bông hoa đỏ thắm ngoài tầm với, một con quạ đen như gổ mun bay vụt qua.

Tôi không giữ nhiều ký ức về thuở ấy nhưng tôi nhớ rõ: mỗi khi có cơ hội, tôi thường nhúng mấy ngón tay xuống vũng bùn mát lạnh rồi dùng lưng mẹ thay cho tờ giấy vẽ.

Mẹ tôi, bà là một sinh linh nhẫn nại.

trí tưởng tượng

Trong một ngày nào đó tôi có thể vẽ theo cách mà Julia vẽ, tái hiện những thế giới không có thực.

Tôi biết phần lớn con người nghĩ gì. Họ nghĩ khi đột không có trí tưởng tượng. Họ nghĩ bọn tôi không có quá khứ, và cũng chẳng lo lắng gì cho tương lai.

Nhưng suy cho cùng, họ cũng có lý. Tôi hầu như chỉ nghĩ về những gì hiện hữu, chứ ít khi nghĩ về khả năng.

Tôi đã học được một điều: nói không với những hi vọng.

con khi đột cô đơn nhất thế giới

Khi Trung tâm mua sắm Big Top mới được xây dựng, nơi đây có mùi của lớp sơn mới coóng và cỏ vừa được cắt, và từ sáng đến tối mịt lúc nào cũng có con người ghé qua. Họ lững thững bước qua lãnh thổ của tôi như những khúc gỗ trôi trên một dòng sông lững lờ.

Đạo gần đây, có những ngày chẳng có lấy một vị khách. Mack nói ông ấy đang lo. Ông ấy nói tôi đã mất vẻ đáng yêu. Ông ấy nói, "Này Ivan, vận may của cậu đâu rồi? Trước đây cậu hút khách lắm cơ mà."

Quả thật, khi ghé qua chỗ tôi, con người đã không còn như xưa, họ chỉ nhìn chăm chăm qua bức tường kính, tặc lưỡi, và khi thấy tôi xem ti vi, họ nhăn mặt.

"Trông nó cô đơn quá," họ nói.

Cách đây không lâu, có một cậu bé đứng trước tấm kính, nước mắt cậu chảy ròng ròng trên hai gò má đỏ ửng. "Nó hẳn là con khi đột cô đơn nhất thế giới," cậu bé nói, nắm chặt lấy tay mẹ.

Những lúc như thế, tôi ước gì con người có thể hiểu tôi như tôi hiểu họ.

Tôi muốn nói với cậu bé ấy rằng thế cũng bình thường thôi. Thời gian trôi qua, chúng ta sẽ quen dần với hầu hết mọi thứ.

ti vi

Những vị khách ghé qua chỗ tôi thường ngạc nhiên khi nhìn thấy cái ti vi Mack để trong lãnh thổ của tôi. Họ lấy làm lạ trước cảnh tượng một con khi đột nhìn chăm chăm vào những con người bé tí trong một chiếc hộp.

Đôi khi tôi tự hỏi, cái cách họ nhìn tôi ngồi trong chiếc hộp bé tí của mình chẳng phải cũng lạ như thế sao?

Ti vi của tôi đã cũ. Không phải lúc nào nó cũng hoạt động, và đôi khi, nhiều ngày liền chẳng ai nhớ bật ti vi cho tôi xem.

Chương trình nào tôi cũng xem, nhưng tôi đặc biệt thích phim hoạt hình, với những mảng màu tươi tắn như màu sắc của một cánh rừng. Và khi thấy có người trượt vỏ chuối, tôi cực kỳ khoái.

Bob, chú chó bạn tôi, cũng thích xem ti vi giống tôi, có kém thì chỉ kém một tí. Chương trình khoái khẩu của cậu ấy là các giải bowling chuyên nghiệp và quảng cáo thức ăn mèo.

Bọn tôi đã cùng nhau xem nhiều bộ phim tình cảm. Trong phim tình cảm thường có cảnh ôm nhau, và thỉnh thoảng có cả cảnh liếm mặt.

Tôi chưa bao giờ xem một bộ phim tình cảm có nhân vật chính là khi đột.

Bọn tôi cũng rất thích những bộ phim cao bồi miền Tây cũ. Trong phim cao bồi, bao giờ cũng có một ai đó nói, "Cảnh sát trưởng, thị trấn này chỉ có đủ chỗ cho một trong hai ta." Trong phim cao bồi, không khó để biết ai là người xấu, ai là người tốt. Và người tốt luôn chiến thắng.

Bob nói phim cao bồi miền Tây khác xa đời thực.

chương trình thế giới hoang dã

Tôi đã ở trong lãnh thổ này chín nghìn tám trăm năm lăm ngày.

Một mình.

Khi còn trẻ và ngờ nghệch, suốt một thời gian dài tôi luôn tin rằng mình là con khi đột cuối cùng trên thế giới này.

Tôi cố không nghĩ nhiều về chuyện ấy. Nhưng khó mà thoải mái cho được khi nghĩ rằng đồng loại của mình chẳng còn lại ai.

Rồi một đêm, sau khi xem xong một bộ phim về những người đàn ông đội mũ đen tay cầm súng đóng cùng một bầy ngựa dờ hơi dờ hồn, tôi thấy một chương trình khác hiện lên trên màn ảnh.

Không phải phim hoạt hình, không phải phim tình cảm, cũng không phải phim cao bồi.

Tôi trông thấy một cánh rừng xanh tốt. Tôi nghe thấy có tiếng chim hót, cỏ khẽ lay động. Cây cối lao xao.

Rồi tôi trông thấy cậu ta. Cậu ta hơi xơ xác, gầy gò, và thành thật mà nói thì trông chẳng được đẹp mã như tôi. Nhưng cậu ta trăm phần trăm là một con khi đột.

Cậu ta bất chợt xuất hiện rồi cũng bất chợt biến mất, thế chỗ là một con lông bồm xồm nhem nhuộm màu trắng mà sau này tôi được biết là gấu Bắc Cực, rồi đến lượt một con mũm mĩm sống ở dưới nước tên là lợn biển, rồi đến lượt một con khác, rồi lại một con khác nữa.

Suốt đêm tôi ngồi nghĩ về anh chàng khi đột mà tôi thoáng bắt gặp. Cậu ta sống ở đâu? Cậu ta liệu có đến chỗ tôi chơi không? Và nếu có một gã khi đột như vậy ở đâu đó, biết đâu cũng sẽ có một cô khi đột?

Hay là trên quả đất này chỉ có mỗi hai đứa bọn tôi, đứa nào cũng bị kẹt lại trong cái hộp của riêng mình?

IVAN CÓ MỘT KHÔNG HAI

Katherine Applegate

www.dtv-ebook.com

Stella

Stella quả quyết rằng sẽ có ngày tôi lại được thấy một anh chàng khi đột khác, một anh chàng khi đột bằng xương bằng thịt. Tôi tin lời cô nói vì cô lớn tuổi hơn tôi, đôi mắt cô đen nhánh như những vì sao và cô hiểu biết hơn hẳn tôi.

Stella như một quả núi. Đứng bên cô tôi chỉ là một tảng đá, còn Bob là hạt cát.

Đêm đến khi các cửa hiệu đã đóng cửa và thế giới đã chìm trong dòng suối ánh sáng của mặt trăng, Stella và tôi nói chuyện với nhau.

Bọn tôi không có nhiều điểm chung, nhưng như vậy cũng tạm đủ. Bọn tôi đùa nào cũng to lớn kèn càng và đơn độc, và cùng thích ăn nho khô bọc sữa chua.

Đôi khi Stella kể về tuổi thơ cô, về cánh rừng sum suê với tầng tầng lớp lớp lá ản sau màn sương mù và những bài ca bện rện của dòng nước chảy. Từng chi tiết một đều được cô kể lại. Tôi không thể làm được như thế.

Stella yêu mặt trăng và nụ cười hiền hòa, không vương bận của nó. Còn tôi lại thích cảm giác khi ánh nắng mặt trời rọi xuống bụng mình.

Cô bảo với tôi, "Cậu có một cái bụng ra trò đấy," và tôi đáp, "Cảm ơn cô, bụng cô cũng không tồi chút nào."

Chúng tôi nói chuyện, nhưng là với một chừng mực nhất định. Giống như khi đột, loài voi không lãng phí từ ngữ.

Stella từng biểu diễn trong một gánh xiếc lớn khá có tiếng và đến giờ cô vẫn đóng góp một vài tiết mục từ hồi ấy cho chương trình biểu diễn của chúng tôi. Có một tiết mục mà Stella sẽ đứng trên hai chân sau còn Snickers sẽ nhảy lên đầu cô.

Thật khó để đứng trên hai chân sau trong khi bạn nặng bằng cả bốn mươi người gộp lại.

Nhưng khi bạn là một cô voi làm xiếc, bạn sẽ được quà nếu đứng trên hai chân sau trong lúc một chú chó nhảy lên đầu bạn, nếu không, một cây gậy đầu bịt móc sắt sẽ quật tới.

Da voi dày như lớp vỏ cây cổ thụ, nhưng một cây gậy đầu bịt móc sắt sẽ xuyên thủng nó như thể nó chỉ là một cái lá.

Stella từng tận mắt thấy một người huấn luyện dùng cây gậy ấy đánh một anh voi đực. Voi đực cũng giống như lưng bạc, cao thượng, biết kiềm chế, điềm tĩnh như rắn hổ mang. Khi cây gậy bập vào da anh chàng voi đực ấy, anh ta dùng ngà liệng người huấn luyện lên trời.

Gã ta bay vèo đi, Stella kể, như một con chim xấu xí. Và chẳng bao giờ cô gặp lại anh chàng voi ấy nữa.

Cái vòi của Stella

Cái vòi của Stella rất thần diệu. Cô có thể khéo léo nhặt lên một hạt đậu phộng, cù một con chuột đang chạy ngang qua, hoặc chạm vào vai một quản thú đang ngủ gật.

Đó là một cái vòi phi thường, nhưng nó cũng chẳng thể gạt chốt cửa và mở toang cái lãnh thổ ọp ẹp của cô.

Quanh chân Stella là những vết sẹo hằn lại từ khi cô còn trẻ do các sợi xích mà cô gọi là những cái lắ chân. Trong thời gian ở đoàn xiếc nổi tiếng ấy, trò khó nhất mà Stella phải biểu diễn là đứng thẳng bằng trên một cái đôn. Một hôm, cô ngã và bị thương ở một chân. Khi thấy cô đi lại khó nhọc và tụt lại đằng sau những con voi khác, rạp xiếc bán cô cho Mack.

Chân Stella không thể hồi phục hoàn toàn. Cô chỉ có thể bước tập tễnh và thỉnh thoảng chân cô bị nhiễm trùng do đứng ở một chỗ quá lâu.

Mùa đông năm ngoái, cái chân đau sưng vù lên to gấp đôi bình thường, Stella bị sốt và trong suốt năm ngày cô đã phải nằm bẹp trên cái sàn nhà lạnh lẽo, ẩm ướt trong lãnh thổ của mình.

Đó là những ngày rất dài.

Thậm chí đến bây giờ, tôi cũng không chắc là cô đã phục hồi hoàn toàn chưa. Cô không bao giờ than phiền nên tôi chẳng có cách gì để biết bệnh tình cô ra sao.

Ở Trung tâm mua sắm Big Top, người ta không dùng đến cùm sắt. Một sợi dây thừng xơ xác buộc một đầu vào cây đinh bù lông trên sàn nhà, tất cả chỉ cần có vậy.

"Chắc họ nghĩ già như tôi rồi thì chẳng gây rắc rối được nữa," Stella nói.

"Tuổi già," cô bảo tôi, "là một lớp vỏ nguy trang hữu ích."

một kế hoạch

Đã hai ngày không có vị khách nào. Tâm trạng Mack đang rất tệ. Ông nói bọn tôi chỉ tổ làm ông vút tiền qua cửa sổ. Ông nói sẽ bán cả lũ bọn tôi.

Khi Thelma, một con vẹt đuôi dài mình vàng cánh xanh, réo to "Anh ơi, hôn em đi" lần thứ ba trong vòng mười phút, Mack ném một lon soda vào người nó. Hai cánh Thelma đã bị xén lông để nó không bay được, nhưng nhảy thì vẫn có thể. Và lần này nó vừa kịp nhảy né sang một bên. "Chu môi!" nó rít lên.

Mack nhào vào văn phòng, đóng sầm cửa lại.

Tôi tự hỏi phải chăng các vị khách đã thấy chán tôi rồi? Biết đâu nếu tôi học một hoặc hai trò nào đó, tình thế sẽ khá hơn chẳng?

Con người hình như rất thích nhìn tôi ăn. May thay, lúc nào tôi cũng đói bụng. Tôi được trời ban cho năng khiếu ăn.

Lưng bạc phải ăn hai mươi cân thức ăn mỗi ngày nếu muốn tiếp tục làm lưng bạc. Hai mươi cân các loại hoa quả, lá cây, hạt, cành, vỏ cây, dây leo và gỗ mục ruỗng.

Tôi cũng thích chén côn trùng. Nhưng lâu lâu chúng mới xuất hiện.

Tôi sẽ cố ăn nhiều thêm. Làm vậy biết đâu chúng tôi sẽ có thêm khách? Ngày mai tôi sẽ ăn hai mươi hai cân thức ăn. Thậm chí có thể là hai lăm cân.

Như thế sẽ làm Mack vui lòng...

IVAN CÓ MỘT KHÔNG HAI

Katherine Applegate

www.dtv-ebook.com

Bob

Tôi giải thích kế hoạch của mình cho Bob.

"Ivan," cậu ta trả lời, "nghe tôi nói này: Vấn đề không nằm ở chuyện ăn uống của cậu." Bob nhảy lên ngực tôi và liếm cằm tôi, hy vọng tìm được một mẫu đồ ăn còn sót lại.

Bob vốn là động vật đường phố, cậu ta chẳng có nơi nào để ở. Bob cực kỳ nhanh nhẹn và khôn ngoan nên các nhân viên ở trung tâm mua sắm đã từ lâu từ bỏ ý định vây bắt cậu ấy. Bob có thể dễ dàng luôn lách qua những khe hở cùng kẽ nứt như một con chuột bị theo dấu. Cậu ta chẳng cần hơn gì ngoài những đầu mẫu xúc xích lòi ra từ thùng rác. Và để tráng miệng, Bob sẽ liếm những vũng nước chanh cùng kem ốc quế rơi vương vãi trên sàn.

Tôi đã mấy lần mời Bob ăn suất của tôi nhưng vì khảnh ăn nên cậu ta nói muốn tự tìm đồ ăn cho mình.

Bob bé xíu, dai sức và nhanh thoăn thoắt, hết như một con sóc biết sủa. Cậu ta có màu hạt dẻ, và một đôi tai to tướng. Đuôi cậu ta ve vẩy như cỏ gặp gió, lúc thì rung ra rung rinh, lúc lại xoắn tít lại. Cái đuôi của Bob làm tôi chóng hết cả mặt và bần khoản ghê gớm. Vì tự bản thân nó hàm chứa rất nhiều tầng nghĩa, hết như lời nói của con người. "Tôi thấy buồn," nó thổ lộ. "Tôi đang vui." Thậm chí nó còn nói, "Cẩn thận! Nhìn tôi nhỏ con thật đấy, nhưng răng tôi rất sắc!"

Khí đột chẳng cần đến đuôi. Cảm xúc của bọn tôi không mấy phức tạp. Mông của bọn tôi trống trơn.

Bob từng có ba anh em trai cùng hai chị em gái. Con người ném bọn họ ra khỏi xe tải khi xe đang chạy trên đường cao tốc, lúc ấy bọn họ chỉ mới vài tuần tuổi. Bob lăn xuống một cái rãnh nước.

Các anh chị em khác đã chẳng có cơ may sống sót.

Đêm đầu tiên trên đường cao tốc, Bob ngủ trong vũng bùn lạnh cóng của rãnh nước. Lúc thức dậy, cậu ta lạnh đến mức không thể co chân lại trong suốt một tiếng đồng hồ.

Đêm hôm sau, Bob ngủ dưới đồng rơm bẩn thỉu gần nơi tập hợp thùng rác của Trung tâm mua sắm Big Top.

Đêm kế tiếp, Bob mò ra được lỗ hổng dưới bức tường kính lãnh thổ của tôi. Tôi nằm mơ thấy mình ăn phải một cái bánh rán bù xù lông và khi tỉnh giấc trong màn đêm, tôi thấy một con cún con bé tí ngáy khò khò trên bụng mình.

Lâu không gặp lại cảm giác dễ chịu khi được một sinh linh khác phả hơi ấm, tôi đâm ra lúng túng, không biết phải làm gì. Không hẳn là tôi không có khách. Mack đương nhiên đã vào lãnh thổ của tôi, chưa kể đến những người chăm sóc khác. Và cũng không hẳn là tôi không trông thấy những con chuột thường xuyên chạy qua chỗ mình, hay những con chim sẻ cứng đầu thỉnh thoảng lượn vào qua lỗ hổng trên trần nhà.

Nhưng bọn họ chẳng bao giờ ở lại lâu.

Suốt cả đêm, tôi không dám cử động vì sợ sẽ làm Bob thức dậy...

hoang

Tôi từng hỏi Bob vì sao cậu ta không muốn có một mái nhà. Con người, theo như tôi thấy, cực kỳ cực kỳ yêu chó. Và chẳng khó để thấy rằng ôm ấp một con cún con hẳn là phải dễ hơn ôm ấp một con khỉ đột.

"Đâu cũng là nhà tôi," Bob đáp. "Anh bạn ạ, tôi là một con thú hoang: chưa từng được thuần hóa và chưa từng bị khuất phục."

Tôi gợi ý Bob tham gia vào chương trình biểu diễn giống như Snickers, một cô nàng chó poodle(1) có nhiệm vụ nhảy lên đầu Stella.

(1): Chó săn vịt (Poodle) là một giống chó thông minh có bộ lông xoăn dày dặn. Poodle thời kỳ đầu được con người huấn luyện để săn các loại thủy cầm, trong đó chủ yếu là vịt.

Bob đáp rằng Snickers ngủ trên một cái gối màu hồng trong văn phòng của Mack và cô ả ăn một loại thịt đóng hộp có mùi rất kinh.

Cậu ta nhăn mặt. Môi cong lên, để lộ ra hàm răng bé tí sắc như kim tiêm.

"Poodle," cậu ta bảo, "là giống chó ăn bằm"...

IVAN CÓ MỘT KHÔNG HAI

Katherine Applegate

www.dtv-ebook.com

Picasso

Mack cho tôi một cây bút sáp mới màu vàng cùng mười tờ giấy. "Nào Picasso(1), làm cho xứng đồng tiền bát gạo nào," ông lẩm bẩm.

(1): Họa sĩ vĩ đại người Tây Ban Nha.

Tôi tự hỏi Picasso là ai. Gã có xích đu lổp như tôi không? Gã có bao giờ gặm bút sáp không?

Tôi biết mình đã hết ma lực hút khách, bởi thế tôi tự dặn mình phải cố gắng hết sức. Nắm chặt cây bút sáp trong tay, tôi bắt đầu nghĩ.

Tôi nhìn quanh lãnh thổ của mình. Thứ gì có màu vàng?

Quả chuối.

Tôi vẽ một quả chuối. Tờ giấy bị rách một miếng nhỏ.

Tôi ngả người ra sau, Mack nhặt bức vẽ lên. "Lúc nào cũng chỉ giỏi vẽ linh ta linh tinh, chẳng ra cái hồn gì," ông nói. "Mới xong một tờ, còn chín tờ nữa."

Thứ gì cũng có màu vàng? Tôi băn khoăn, đảo mắt quanh lãnh thổ.

Tôi lại vẽ một quả chuối. Rồi thêm tám quả nữa...

ba vị khách

Có ba vị khách ghé qua: một phụ nữ, một cậu bé, một cô bé.

Tôi bước khệnh khạng cho họ xem. Tôi dùng đũa trên cái xích đu. Tôi ăn liền tù tì ba vỏ chuối.

Cậu bé nhổ nước bọt vào cửa sổ của tôi. Còn cô bé thì ném một nắm sỏi.

Đôi khi tôi mừng là lãnh thổ của mình có bức tường kính...

ba vị khách trở lại.

Sau chương trình biểu diễn, bọn trẻ ném-sỏi-nhổ-nước-bọt lại xuất hiện.

Tôi nhe ra hàm răng oai vệ của mình. Tôi vẩy vũng trong cái hồ nước bẩn. Tôi học và rống lên. Tôi ăn, ăn, ăn và lại ăn.

Bọn trẻ đấm ngực. Những bộ ngực mỏng dính. Bọn chúng lại tiếp tục ném sỏi.

"Ồ tinh tinh ướt nhèu nhèu," tôi lầm bầm. Tôi ném bóng-tôi về phía chúng.

Đôi khi tôi ước bức tường kính không ở đó...

hối lỗi

Tôi thấy hối lỗi vì đã gọi bọn trẻ là đồ tinh tinh ướt nhèu nhèu.

Mẹ tôi mà biết chắc bà sẽ rất buồn...

IVAN CÓ MỘT KHÔNG HAI

Katherine Applegate

www.dtv-ebook.com

Julia

Giống như bọn trẻ ném-sỏi-nhổ-nước-bọt, Julia là trẻ con, nhưng đó suy cho cùng không phải là lỗi của cô bé.

Hằng đêm, trong lúc bố George của cô bé lau dọn trung tâm mua sắm, Julia đến ngồi bên lãnh thổ của tôi. Cô bé có thể ngồi bất cứ đâu tùy thích: bên vòng đu quay, trong khu ăn uống vắng tanh, trên những băng ghế phủ mùn cửa. Nhưng tôi không hề huênh hoang khi nói rằng cô bé luôn đến ngồi bên tôi.

Tôi nghĩ đó là vì cả hai bọn tôi cùng thích vẽ.

Bà Sara, mẹ của Julia, từng tham gia công việc lau dọn ở trung tâm mua sắm. Nhưng khi bà bắt đầu ốm, ngày một xanh xao và lưng gù hẳn xuống thì bà thôi không đến nữa. Đêm nào Julia cũng xin bố cho cô bé được giúp ông một tay, và đêm nào ông George cũng cương quyết nói, "Còn bài tập về nhà, Julia. Sàn nhà rồi chẳng mấy mà sẽ bẩn lại."

Bài tập về nhà, theo như tôi quan sát thấy, liên quan tới một cây bút chì nhọn, những cuốn sách dày cộp và những tiếng thở dài.

Tôi khoái nhai bút chì. Tôi dám chắc mình sẽ giải bài tập về nhà.

Đôi khi Julia ngủ gật, và đôi khi cô bé đọc sách, nhưng cô bé dành phần lớn thời gian để vẽ và kể lại ngày hôm ấy của mình.

Tôi không biết tại sao mọi người lại nói chuyện với tôi, nhưng việc ấy vẫn thường xảy ra. Có lẽ vì họ nghĩ tôi không hiểu họ nói gì.

Hoặc có lẽ vì tôi không thể đáp chuyện họ.

Julia thích môn khoa học và môn vẽ. Cô bé không thích Lila Burpee, một bạn nữ hay chọc ghẹo Julia nhưng lại không có ác ý với cô bé, ngoài ra cô bé còn thích trở thành một họa sĩ nổi tiếng.

Đôi khi Julia vẽ tôi. Trong tranh Julia, tôi có phần thanh tú. Cái lưng bạc của tôi sáng lấp lánh như ánh trăng rọi xuống bụi rêu. Gương mặt tôi không mang vẻ giận dữ như trên tấm bảng đã mờ bên đường cao tốc.

Nhưng trông tôi lúc nào cũng buồn buồn...

IVAN CÓ MỘT KHÔNG HAI

Katherine Applegate

www.dtv-ebook.com

Vẽ Bob

Tôi thích những bức tranh Julia vẽ Bob.

Cô bé vẽ cậu ta đang bay ngang qua tờ giấy, một khối nhòa nhòa có bốn cái chân cùng bộ lông. Cô bé vẽ cậu ta nằm bất động, len lén nhìn ra bên ngoài từ đằng sau thùng rác hoặc sau quả đồi mềm mại là bụng tôi. Đôi khi trong các bức vẽ của Julia, Bob có thêm đôi cánh hoặc bờm sư tử. Một lần nọ, cậu ta còn có hẳn cái mai rùa.

Nhưng thứ quý nhất mà cậu ta nhận được từ cô bé không phải là một bức tranh. Đó chính là cái tên Bob của cậu ta.

Suốt một thời gian dài không ai biết nên gọi cậu ta như thế nào. Một nhân viên của trung tâm mua sắm thỉnh thoảng lại dùng đồ ăn để nhử Bob. "Này, chó con," họ vừa gọi vừa chìa ra một miếng khoai tây rán. "Lại đây nào, nhóc," họ nói. "Hay là làm một miếng sandwich nhé?"

Nhưng lần nào Bob cũng lẫn vào một xó nào đó, chẳng cho ai lại gần.

Một chiều nọ, Julia quyết định vẽ lại cảnh cậu chó bé xiu ấy nằm cuộn tròn trong một góc lãnh thổ của tôi. Đầu tiên, cô bé quan sát cậu ta một lúc lâu, mãi miết gặm móng tay cái. Không khó để nhận ra cô bé đang nhìn Bob theo cách một người họa sĩ nhìn thế giới để cố gắng hiểu nó.

Rồi cô bé lấy bút chì và bắt đầu vào cuộc. Khi đã hoàn tất, cô bé gơ tờ giấy lên.

Đó chính là cậu ta. Chú chó bé xíu với đôi tai to tướng. Trông cậu ta thông minh và láu cá, nhưng đôi mắt lại ra điều dăm chiêu.

Dưới bức tranh là ba ký tự nét đậm, trông rất quyết đoán, được khoanh tròn màu đen. Tôi đoán khá chắc đó là một từ nào đấy, dù tôi không biết đọc.

Bố Julia ghé nhìn từ đằng sau. "Giống y hệt," ông nói và gật gù. Ông chỉ vào ba cái ký tự được khoanh tròn kia. "Bố không biết con chó tên là Bob đấy," ông bảo.

"Con cũng không biết," Julia đáp. Cô bé mỉm cười. "Vẽ xong con mới biết."

bob và julia

Bob không để con người động vào cậu ta. Bob nói mùi của họ làm cậu ta không tiêu hóa được.

Nhưng thỉnh thoảng tôi lại bắt gặp cậu ta đang ngồi dưới chân Julia. Bằng những cử động rất khế, cô bé vuốt ve dải tai phải của Bob...

IVAN CÓ MỘT KHÔNG HAI

Katherine Applegate

www.dtv-ebook.com

Mack

Sau chương trình biểu diễn cuối cùng trong ngày, Mack thường về nhà, nhưng hôm nay ông ở lại làm việc trong văn phòng đến tối muộn. Khi xong việc, ông ghé qua lãnh thổ của tôi, vừa nhìn tôi một hồi lâu, vừa tu một cái chai màu nâu.

George lại gần ông, một tay cầm chổi, Mack lặp lại những câu mà lúc nào ông cũng nói: "Trận đấu tối qua thế nào?" hoặc "Công việc làm ăn dạo này chán quá, nhưng mọi thứ rồi cũng ổn thôi, anh cứ chờ đấy mà xem," và "Đừng quên đổ rác nhé."

Mack nhòm qua bức tranh Julia đang vẽ. "Cháu vẽ gì thế?" ông hỏi.

"Cháu vẽ cho mẹ," Julia đáp. "Một con chó đang bay." Cô bé giơ bức vẽ lên, soi nó rất kỹ. "Mẹ cháu thích máy bay. Và chó."

"Thế hả," Mack lẩm bẩm trong miệng, nghe như nửa tin nửa ngờ. Rồi ông quay về phía George. "Vợ ông thế nào?"

"Vẫn thế," George trả lời. "Cô ấy có ngày nọ ngày kia."

"Chúng ta ai mà chẳng vậy, nhỉ," Mack đáp.

Mack đang chuẩn bị về thì chợt dừng lại. Ông thò tay vào túi, lấy ra một tờ tiền nhàu nát màu xanh lá rồi nhét nó vào tay George.

"Đây," Mack nói, nhún vai. "Cầm lấy mà mua cho con bé hộp bút sáp."

Chỉ đến khi Mack đã ra khỏi cửa, George mới có thể hét với theo hai tiếng "Cảm ơn!"

không buồn ngủ

"Stella," tôi nói sau khi Julia đã về cùng bố cô bé, "tôi không ngủ được".

"Làm gì có chuyện đó," cô đáp. "Cậu là chúa ngủ mà."

"Suyt," Bob nói, cậu ta đang ngủ trên bụng tôi. "Tôi đang mơ thấy khoai tây chiên tẩm ớt bỏ lò."

"Tôi thấy mệt," tôi bảo với Stella, "nhưng không buồn ngủ."

"Sao cậu lại mệt?" Stella hỏi.

Tôi nghĩ một lúc. Thật khó để diễn đạt thành từ ngữ. Khi đột vốn không phải một loài hay than phiền. Bọn tôi là những gã mơ mộng, những thi sĩ, những triết gia, những kẻ ngủ ngày.

"Tôi không rõ." Tôi đá cái xích đu. "Có lẽ cái lãnh thổ này làm cho tôi mệt."

"Thì nó là một cái lồng mà," Bob bảo tôi.

Không phải lúc nào Bob cũng tế nhị.

"Tôi biết," Stella đáp. "Cái lãnh thổ của cậu quá bé."

"Còn cậu lại là một con khi đột rõ to," Bob đế thêm.

"Stella này?" Tôi hỏi dò.

"Sao cơ?"

"Hôm nay tôi thấy cô đi tập tễnh hơn mọi ngày. Chân cô lại làm sao phải không?"

"Một chút thôi," Stella đáp.

Tôi thở dài. Bob đối tư thế nằm. Hai tai cậu ta giật giật. Cậu ta nhều một ít nước miếng, nhưng tôi không thấy phiền. Tôi đã quen với chuyện ấy.

"Thử ăn cái gì đó đi," Stella nói. "Ăn bao giờ cũng làm cho cậu vui."

Tôi ăn một củ cà rốt cũ, thâm sì, nhưng vẫn chẳng ăn thua. Tôi không kể lại cho Stella, cô ấy cần được ngủ.

"Hãy thử hình dung lại một ngày nào đó mà cậu cho là đáng nhớ," Stella đề nghị. "Tôi thường làm thế khi không ngủ được."

Stella nhớ rõ từng khoảnh khắc mà cô đã sống kể từ lúc mới chào đời: từng mùi hương, từng cảnh hoàng hôn, từng sự coi thường, từng chiến thắng.

"Cô biết đấy, tôi vốn không nhớ được nhiều chuyện," tôi đáp.

"'Không nhớ được' và 'không muốn nhớ,'" cô từ tốn đáp, "là hai chuyện khác nhau."

"Đúng thế," tôi thừa nhận. Không dễ gì để rũ bỏ những ký ức, nhưng tôi có nhiều thời gian để làm việc đó.

"Ký ức rất quan trọng," Stella lại tiếp. "Chúng giúp ta biết được mình là ai. Hãy thử hình dung lại những người chăm sóc đã phụ trách cậu. Cậu đã từng rất thích Karl, người thổi kèn harmonica."

Karl. Phải. Tôi nhớ quả dưa mà anh ta cho tôi ngày tôi còn là thiếu niên. Phải mất cả một ngày tôi mới bữa được nó ra.

Tôi cố nhớ lại những người chăm sóc khác - những người đã lau dọn lãnh thổ, chuẩn bị đồ ăn, và, đôi khi, ở lại chơi với tôi. Đầu tiên là Juan, người đã rót Pepsi vào cái miệng há to của tôi, và Katrina, người thường hay cù tôi bằng cây chổi những khi tôi ngủ, và Ellen, người hát bài "Con khỉ trên cửa sổ kia giá bao nhiêu?" với một nụ cười buồn trên miệng khi cô cọ bát uống nước của tôi.

Rồi Gerald, người từng mua cho tôi một hộp đầy những trái dâu tây ngọt lịm, mập ú.

Tôi rất thích Gerald.

Những người chăm sóc đã không còn lui tới lãnh thổ của tôi. Mack nói ông không có tiền để trả cho người-chăm-bé-khi-đột. Hiện giờ, George lo chuyện lau dọn lồng của tôi còn Mack là người cho tôi ăn.

Khi nhớ về những người đã chăm sóc mình, đa phần tôi nghĩ đến Mack, ngày lại ngày, năm nối năm. Mack, người đã mua tôi, đã nuôi tôi lớn và bảo rằng tôi không còn đáng yêu nữa.

Cứ như thể lưng bạc đã từng có lúc đáng yêu vậy.

Ánh trăng rọi xuống vòng đu quay bất động, xuống quây bấp rang bơ im lìm, xuống quây bán thắt lưng da có mùi của những con bò đã chết từ lâu.

Hơi thở nặng nhọc của Stella nghe tựa như tiếng gió thổi qua rặng cây, và tôi chờ giấc ngủ tìm đến với mình...

IVAN CÓ MỘT KHÔNG HAI

Katherine Applegate

www.dtv-ebook.com

Bọ Cánh Cứng

Mack đưa tôi cây bút sáp màu đen cùng một xấp giấy mới. Tôi lại phải làm việc.

Tôi ngửi mùi cây bút sáp, lăn nó trong tay, rồi ấn đầu nhọn vào lòng bàn tay.

Chẳng gì thích bằng việc có thêm một cây bút sáp mới.

Tôi nhìn quanh lãnh thổ để tìm vật mẫu. Thứ gì có màu đen?

Một cái vỏ chuối đã thâm sì chẳng? Nhưng tôi đã xước hết tất cả rồi.

Không-Bám-Đuối có màu nâu. Hồ nước của tôi có màu xanh lam. Mấy hạt nho khô bọc sữa chua mà tôi đang để dành đến chiều có màu trắng, ít nhất là ở vỏ ngoài.

Một thứ gì đó vừa động đậy ở trong góc.

Tôi có khách!

Mack lại gần chỗ con bọ cánh cứng, ông nhấc một chân lên.

Trước khi Mack kịp dẫm bẹp cậu bọ, cậu ta đã chuồn qua một khe nứt trên tường.

Mack quay về với đồng tranh tôi vẽ. "Cháu bảo đây là con bọ cánh cứng hả? Ta đành nghe cháu vậy, nhóc con."

"Ồ, nó chắc chắn là một con bọ cánh cứng," Julia đáp, nở nụ cười với tôi. "Nhìn một cái là cháu nhận ra ngay."

Chơi với một người họa sĩ thích thật, tôi thầm nghĩ.

thay đổi

Stella là người đầu tiên nhận ra sự thay đổi, nhưng chẳng bao lâu sau bọn tôi cũng có cảm giác giống cô.

Trung tâm mua sắm Big Top sắp có thêm một nhân vật mới.

Làm sao mà bọn tôi biết ư? Vì bọn tôi quan sát và lắng nghe, và quan trọng nhất, bọn tôi còn dùng mũi để đánh hơi.

Con người luôn có mùi lạ khi sắp có một sự thay đổi.

Hệt như mùi thịt ôi, phảng phất mùi đu đủ.

phỏng đoán

Bob e rằng hàng xóm mới của bọn tôi sẽ là một con mèo khổng lồ có đôi mắt nheo lại như hai sợi chỉ và cái đuôi cuộn tròn. Nhưng Stella nói chiếc xe tải ghé qua đây chiều nay sẽ mang theo một chú voi con.

"Làm sao cô biết?" tôi hỏi. Tôi đánh hơi để kiểm nghiệm lại, nhưng chỉ thấy xức lên mỗi mùi bắp rang bơ caramel.

Tôi cực ghiền bắp rang bơ caramel.

"Tôi có thể nghe thấy tiếng nó," Stella nói. "Con bé đang khóc đòi mẹ."

Tôi lắng nghe. Tôi nghe thấy tiếng những chiếc ô tô lao vèo qua. Tôi nghe thấy tiếng ngáy khò khò của bọn gấu chó vụng lại từ cái lãnh thổ

chăng lưới sắt của chúng.

Nhưng tôi chẳng nghe thấy tiếng con voi nào.

"Cô chỉ đang hi vọng đấy thôi?" tôi nói.

Stella nhắm mắt. "Không," cô khẽ nói, "không phải là hi vọng. Tuyệt đối không phải."

jambo

Ti vi của tôi đang không bật nên trong lúc chờ bạn hàng xóm mới, tôi bảo Stella kể cho bọn tôi một câu chuyện.

Stella dụi cái chân trước bên phải của cô vào bức tường. Chân cô lại bị phù, đỏ tấy lên trông rất kinh khủng.

"Stella, nếu không được khỏe thì cô cứ ngủ đi rồi lát kể chuyện cho bọn tôi cũng được," tôi nói.

"Tôi khỏe mà," cô đáp rồi thận trọng đổi chân trụ.

"Cô kể chuyện Jambo đi," tôi đề nghị. Đó là câu chuyện yêu thích của tôi. Hình như Bob chưa nghe bao giờ.

Vì chẳng quên bất cứ thứ gì nên Stella có rất nhiều chuyện để kể. Tôi thích những câu chuyện sống động, nhiều màu sắc, với phần mở đầu u tối, phần thân truyện phong ba bão táp cùng cái kết xanh ngắt như bầu trời không có mây. Nhưng Stella kể chuyện nào cũng được.

Tôi chẳng có quyền gì mà kén cá chọn canh.

"Ngày xưa ngày xưa, có một chú bé nọ," Stella bắt đầu. "Chú bé đang đi thăm gia đình khi đột ở một nơi có tên là sở thú."

"Sở thú là gì?" Bob hỏi. Cậu ta khá thạo sự đời nhưng cũng còn nhiều thứ khác cậu ta chưa biết.

"Một sở thú đúng nghĩa," Stella đáp, "là một lãnh thổ rộng lớn. Một cái lồng hoang. Một chốn an toàn. Nó có đủ chỗ cho ta tung hoành và con người ở đó cũng không làm đau ai." Cô dừng lại để tìm từ. "Một sở thú đúng nghĩa là nơi con người sửa sai."

Stella đổi tư thế và khẽ rên lên. "Chú bé đứng trên một bức tường," cô kể tiếp, "nhìn ngó, chỉ trỏ, rồi mất thăng bằng ngã nhào xuống cái lồng hoang."

"Con người bao giờ cũng vụng về," tôi cắt ngang. "Họ mà đi bằng đốt ngón tay thì đã chẳng bao giờ ngã lộn cổ như thế."

Stella gật đầu. "Ivan, cậu nói đúng lắm. Trở lại với câu chuyện. Chú bé nằm một đống ở đó, hoàn toàn bất động, còn con người thì hỗn hển gào khóc. Một ông lưng bạc tên Jambo đã ra xem xét chú bé, như theo đúng chức phận của ông ta, trong lúc bầy khi đột chỉ đứng ngó ở đằng xa.

"Jambo khẽ khàng vuốt ve chú bé. Ông gửi vết thương của chú bé, rồi cứ thế đứng canh ở đó.

"Khi chú bé tỉnh dậy, con người thét lên, 'Nằm im! Đừng động dậy!' bởi vì họ chắc chắn - con người luôn chắc chắn về mọi chuyện - rằng Jambo sẽ cướp đi sinh mạng của chú bé.

"Chú bé rên lên. Tất cả mọi người cùng chờ đợi, cầm bật, ngỡ rằng chuyện tồi tệ nhất sẽ xảy đến.

"Rồi Jambo dẫn cả bầy của mình đi ra khỏi đó.

"Con người thông dây thừng để xuống dưới lồng và mang chú bé trở về với những vòng tay đang mong ngóng nó."

"Chú bé có bị làm sao không?" Bob hỏi.

"Chú bé không bị thương," Stella đáp, "nhưng tôi sẽ không lấy làm ngạc nhiên nếu tối đó bố mẹ chú sẽ vừa mắng chú một trận toí bời vừa ôm siết lấy con mình thật chặt."

Đang gặm đuôi, Bob bỗng chợt dừng lại, nghiêng đầu. "Chuyện đó có thật không vậy?"

"Tôi lúc nào cũng chỉ kể sự thật," Stella trả lời. "Dù về tình tiết thì có thể nhầm nhọt một đôi chỗ."

may mắn

Tôi đã nhiều lần nghe chuyện Jambo. Stella bảo con người lấy làm lạ khi ông lưng bạc khổng lồ kia không giết đứa trẻ.

Tôi tự hỏi tại sao họ lại ngạc nhiên trước chuyện ấy? Đứa trẻ quá bé bỏng, quá sợ hãi và đơn độc.

Và dấu sao nó cũng thuộc họ khí dạng người loại lớn.

Bob cọ cái mũi lạnh cóng của cậu ta vào người tôi. "Ivan này," cậu nói, "sao cậu với Stella không ở trong sở thú?"

Tôi nhìn về phía Stella. Cô nhìn về phía tôi. Đôi mắt cô thoáng hiện lên một nụ cười buồn, nụ cười ấy chẳng ai khác làm được ngoài các bạn voi.

"May mắn chẳng, tôi đoán vậy," cô trả lời...

IVAN CÓ MỘT KHÔNG HAI

Katherine Applegate

www.dtv-ebook.com

Bạn Mới

Bạn hàng xóm mới xuất hiện sau chương trình biểu diễn lúc bốn giờ.

Khi chiếc xe tải ì ạch tiến vào bãi đỗ xe, Bob chạy ào đến thông báo với chúng tôi.

Bob lúc nào cũng nắm vững sự tình. Một người bạn hữu ích, nhất là khi tôi chẳng thể ra khỏi lãnh thổ của mình.

Một tiếng rên bật ra khỏi miệng Mack trong lúc ông nhấc cánh cửa sắt cuốn ở gần khu ăn uống, nơi đây chính là chỗ giao nhận hàng.

Một chiếc xe tải to tướng màu trắng đang đỗ lại, phả ra một cột khói. Người tài xế mở cửa xe và tôi biết Stella đã nói đúng.

Một con voi con đang ở trong thùng xe. Tôi nhìn thấy cái vòi của nó thò ra từ trong bóng tối.

Tôi thấy mừng cho Stella. Nhưng khi quay ra nhìn cô, tôi thấy cô chẳng mừng chút nào.

"Lùi lại nào, mọi người!" Mack hô lên. "Chúng ta có bạn mới. Xin giới thiệu, đây là Ruby. Ba tạ trò vui để cứu thoát chúng ta khỏi khổ đau. Cô nhóc này sẽ giúp ta hái ra tiền."

Mack cùng hai người đàn ông trèo vào bên trong cái hang đen ngòm của xe tải. Bọn tôi nghe thấy những tiếng động, tiếng giăng co, và một từ Mack thường thốt lên khi ông nổi cơn điên.

Ruby cũng tạo ra tiếng động, nghe giông giống tiếng cây kèn trumpet tí hon người ta bán ở quầy lưu niệm.

"Ra nào!" Mack nói, nhưng vẫn chẳng thấy Ruby đâu. "Ra nào," ông lặp lại. "Định đứng đó rục xương à?"

Trong lãnh thổ của mình, Stella đang không ngừng đi đi lại lại trong khả năng cho phép: hai bước về phía này, hai bước ra chỗ kia. Cô đập vò vào mấy song sắt rỉ sét. Cô găm gừ.

"Stella," tôi hỏi, "cô có nghe thấy tiếng con bé không?"

Stella lăm bắm cái gì đó trong cổ họng, một từ cô thường thốt lên khi cô nổi cơn điên.

"Bình tĩnh nào, Stella," tôi nói. "Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi."

"Ivan," Stella đáp, "sẽ không bao giờ, không bao giờ ổn cả." Tôi biết có lẽ mình nên im lặng.

stella ra tay

Đám đàn ông vẫn đang hò hét. Họ cũng hò hét lẫn nhau, nhưng chủ yếu là hò hét Ruby.

Bọn tôi nghe thấy tiếng dịch chuyển, tiếng vật lộn, tiếng động thùm thùm. Phía bên này của xe tải như đang rung lên.

"Tôi bắt đầu thích con bé này rồi đây," Bob thì thào.

"Để tôi đưa con lớn ra," Mack bảo. "Hi vọng nó dụ được con oắt con ra khỏi xe."

Mack mở chốt cửa cho Stella. "Lại đây nào, bé con," ông nài nỉ. Rồi ông tháo dây thừng ra khỏi cây đinh bù loong chốt trên sàn.

Stella lao qua Mack, gần như xô ngã ông. Cô cố bước nhanh nhất có thể, khập khiễng lê về phía cửa thùng xe tải đang mở. Cô đặt cái chân sưng vù của mình lên rìa ván nghiêng dẫn lên thùng xe và quặn người vì đau. Máu rỏ xuống.

Lên nửa chừng ván nghiêng cô dừng lại. Tiếng động trong thùng xe đã tắt. Không còn nghe thấy Ruby nữa.

Từng chút một cô nhích người lên nửa ván nghiêng còn lại. Nó kéo kẹt dưới sức nặng của cô, và quan sát những chuyển động không mấy tự nhiên của Stella, tôi biết cô hẳn đang đau đớn vô cùng.

Lên đến nơi, Stella dừng lại. Cô thò cái vòi của mình vào khoảng không trước mặt.

Bọn tôi đợi.

Cái vòi bé tí màu xám lại xuất hiện. Nó ngượng ngùng thò ra, thám thính không khí bên ngoài. Stella quẩn vòi của cô quanh vòi của con bé. Bọn họ kêu lên những tiếng kêu khe khẽ.

Bọn tôi tiếp tục đợi. Không khí im lặng bao trùm lên Trung tâm mua sắm Big Top.

Thùm. Thùm. Một bước, hai bước, ngừng. Một bước, hai bước, ngừng.

Rồi con bé cũng ló mặt ra, nó nhỏ con đến mức có thể lọt thỏm dưới người Stella mà vẫn còn dư chỗ. Da nó cháy xệ, và từ trên thùng xe, con bé lao đảo khi bước xuống ván nghiêng.

"Không phải hàng tuyền," Mack nói, "nhưng tôi mua được nó với giá hời từ một gánh xiếc phá sản bên miền Tây. Bọn họ cầu nó về từ châu Phi. Nhưng mới được một tháng thì chỗ ấy sạt nghiệp." Ông ra dấu về phía

Ruby. "Vấn đề là, con người rất chuộng các em bé. Em-bé-voi, rồi em-bé-khi-đột, và lạ Chúa, có cho tôi em-bé-cá-sấu tôi cũng vẫn kiếm bộn tiền."

Stella dẫn Ruby đến chỗ lãnh thổ của cô. Mack cùng hai người đàn ông theo sau. Đến cửa lãnh thổ, con bé chững lại.

Mack ấy nó một cái nhưng con bé chẳng chịu nhúc nhích. "Quý tha ma bắt, đi đi chứ, Ruby," ông lăm bằm, nhưng Ruby cứ đứng nguyên ở đó, và cả Stella cũng vậy.

Mack chộp lấy một cây chổi. Ông giơ nó lên. Ngay lập tức, Stella sấn tới chặn trước con bé.

"Cả hai đưa vào lồng ngay!" Mack ra lệnh.

Stella nhìn chăm chăm vào Mack, cân nhắc tình thế. Từ tốn, nhưng cũng không thiếu phần kiên quyết, Stella dùng vòi đẩy Ruby vào lãnh thổ của mình. Con bé vào hẳn rồi Stella mới bước vào. Mack động cánh cửa đóng sầm một cái.

Tôi trông thấy hai cái vòi quẩn lấy nhau. Tôi nghe thấy tiếng Stella thì thầm.

"Tội nghiệp bé con," Bob nói. "Chào mừng bé con đến với Trung tâm mua sắm Big Top và Trung tâm trò chơi điện tử ở lối rẽ số 8, nhà của Ivan Có Một Không Hai."

IVAN CÓ MỘT KHÔNG HAI

Katherine Applegate

www.dtv-ebook.com

Lỗi Thời

Khi Julia đến, cô bé ngồi bên lãnh thổ của Stella và nhìn ngăm người bạn mới. Cô bé hầu như chẳng nói gì với tôi.

Stella cũng vậy. Cô còn đang mãi cứng nựng Ruby.

Ruby là một bé gái đáng yêu, đôi tai nó phe phẩy như hai tàu lá cọ, nhưng tôi lại ưa nhìn và mạnh mẽ.

Bob lượn một vòng quanh bụng tôi trước khi yên vị ở đúng chỗ. "Chấp nhận đi, Ivan," cậu ta bảo. "Giờ thì cậu lỗi thời rồi."

Julia lấy ra một tờ giấy và cây bút chì. Chẳng khó để thấy cô ấy đang vẽ Ruby.

Tôi trốn ra một góc lãnh thổ để trề môi. Bob hậm hực. Cậu ta thấy bực khi bị tôi cắt ngang giấc ngủ.

"Bài tập về nhà," bố Julia mắng. Cô bé thở dài, đặt bức vẽ sang một bên.

Tôi học lên và Julia nhìn về phía tôi. "Ôi Ivan già cả tội nghiệp," cô bé nói. "Ta đã bỏ rơi bạn, phải không?"

Tôi lại học tiếp, một tiếng học đầy hững hờ, kiêu hãnh.

Julia nghĩ một chốc rồi mỉm cười. Cô bé lại chỗ lãnh thổ của tôi và dừng chân ở góc bức tường kính có cái lỗ hồng. Cô bé tuồn qua đó một xấp giấy và đẩy cây bút chì lăn trên sàn xi măng.

"Ivan cũng vẽ con voi đi này," Julia nói.

Tôi dùng hàm răng siêu phàm của mình cắn gãy cây bút chì làm đôi. Rồi tôi chén vài tờ giấy...

trò

Sau khi Julia đã về cùng bố cô bé, tôi cố tiếp tục mặt nặng mày nhẹ. Nhưng chẳng ích gì.

Bản chất khi đột chẳng có cái tính ấy.

"Stella ơi!" tôi gọi. "Hôm nay trăng tròn này. Cô có thấy không?"

Những lúc gặp may, bọn tôi sẽ được thấy mặt trăng qua ô cửa trên trần nhà khu ăn uống trong chốc lát.

"Có, tôi có thấy," Stella đáp, cô nói rất khẽ. Có lẽ Ruby đang ngủ.

"Ruby ổn chứ?" tôi hỏi.

"Nó gãy quá, Ivan ạ," Stella đáp. "Ôi con bé đáng thương. Nó đã phải ở trên chiếc xe tải đó mấy hôm liền. Mack mua nó từ một rạp xiếc, giống như tôi hồi trước, nhưng con bé mới ở đó một khoảng thời gian ngắn. Con bé được sinh ra trong thiên nhiên hoang dã, giống như tôi với cậu."

"Rồi tình hình sẽ khá lên, phải không?" tôi hỏi.

Stella không trả lời câu hỏi của tôi. "Những người huấn luyện gánh xiếc ấy đã xích nó vào sàn nhà, Ivan ạ. Cả bốn chân. Hai mươi ba tiếng mỗi ngày."

Tôi cố tìm lý do cho hành động ấy của bọn họ. Tôi luôn cố nghĩ tốt cho con người.

"Để làm gì?" câu hỏi ấy cuối cùng cũng buột ra khỏi miệng tôi.

"Để khuất phục con bé," Stella đáp. "Để nó phải học cách giữ thăng bằng trên một cái đôn. Để nó phải học cách đứng trên hai chân sau. Để một con chó có thể nhảy lên lưng nó trong lúc nó đi vòng vòng như một cái máy."

Tôi nghe thấy giọng nói mệt mỏi của cô và nghĩ về tất cả những trò mà Stella đã phải học...

giới thiệu

Sáng hôm sau khi tỉnh dậy, tôi thấy một cái vòi bé tí xíu thò ra từ những song sắt bên lãnh thổ của Stella.

"Xin chào," một giọng nói nhỏ nhỏ và trong vắt cất lên. "Cháu là Ruby." Cô bé vẫy vẫy cái vòi của mình.

"Xin chào," tôi đáp. "Ta là Ivan."

"Chú là khi ạ?" Ruby hỏi.

"Đương nhiên là không phải."

Hai tai Bob vểnh lên, dù mắt cậu ta vẫn nhắm tịt. "Cậu ta là khi độn," Bob nói. "Còn tôi là một chú chó chẳng rõ nòi gì."

"Tại sao chú chó đó lại trèo lên bụng chú?" Ruby hỏi.

"Bụng đó chẳng nằm thì để không à?" Bob lầm bầm.

"Dì Stella dậy chưa?" tôi hỏi con bé.

"Dì Stella đang ngủ," Ruby đáp. "Chắc dì đang bị đau chân."

Ruby quay đầu lại. Con bé có đôi mắt giống hệt Stella, cũng đen nhánh như thế, và lông mi nó cũng dài như thế. Tựa như hai hồ nước không đáy, viền xung quanh là những cọng cỏ cao vút. "Khi nào thì có bữa sáng hả chú?" con bé hỏi.

"Sắp rồi," tôi đáp. "Khi trung tâm mua sắm mở cửa và các nhân viên đi làm."

"Ờ..." Ruby quay đầu sang bên kia, "những con voi khác đang ở đâu?"

"Chỉ có mình cháu và Stella thôi." Chẳng hiểu sao tôi lại có cảm giác chúng tôi đã khiến cho con bé buồn.

"Thế còn khi đột các chú thì sao?"

"Cũng chỉ có mình ta thôi," tôi đáp, "bây giờ thì là thế."

Ruby nhặt lên một cọng rơm và nhìn ngăm nó. "Chú có bố mẹ không?"

"Có... đã từng."

"Ai mà chẳng có bố mẹ," Bob giải thích. "Tất yếu là phải vậy."

"Trước khi vào gánh xiếc, cháu sống với mẹ và các dì, các chị ruột cùng chị em họ của cháu," Ruby kể. Con bé thả cọng rơm xuống rồi lại nhặt nó lên, quay quay nó. "Nhưng họ chết cả rồi."

Tôi không biết phải nói gì. Tôi không hứng thú lắm với cuộc trò chuyện này nhưng có thể thấy rằng Ruby chưa muốn dừng lại. Để giữ lịch sự, tôi nói, "Ta rất tiếc khi nghe điều đó, Ruby ạ."

"Con người đã giết họ," con bé nói.

"Còn ai vào đây được nữa," Bob lên tiếng, và tất cả bọn tôi cùng im lặng...

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Từ Điển](#)

[Xin Chào](#)

[Big Top Nhỏ Nhất Thế Giới](#)

[Những Hình Vẽ Trên Đám Mây](#)

[Stella](#)

[Bob](#)

[Picasso](#)

[Julia](#)

[Vẽ Bob](#)

[Mack](#)

[Bọ Cánh Cứng](#)

[Bạn Mới](#)

[Lỗi Thời](#)